

Fővárosi Ítéltábla,
mint másodfokú közösségi védjegy bíróság
8.Pf.20.768/2008/4.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az S.B.G.&K. Ügyvédi Iroda (..... ügyintéző: dr. Szamosi Katalin ügyvéd) által képviselt ... (.....) felperesnek, az Árva Ügyvédi Iroda (.... ügyintéző: dr. Árva Katalin ügyvéd) által képviselt alperes neve(.....) alperes ellen közösségi védjegy bitorlásának megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság, mint közösségi védjegy bíróság 2008. március 31. napján kelt 3.P.25.597/2007/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú közösségi védjegy bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes 2006. november 16. napjától a „.....hu” domain név fenntartásával és használatával bitorolja a felperes lajstromszámú „T-Gallery” közösségi védjegyét, a regisztráltatással, valamint a 2006. november 16. napja előtt megvalósuló védjegybitorlás tekintetében a keresetet elutasítja, a felperesnek járó elsőfokú perköltség összegét 51.000 (Ötvenegyezer) Ft-ra leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperesnek 10.000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság, mint közösségi védjegy bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes 2005. november 16. napjától a „.....hu” domain név regisztráltatásával, fenntartásával és használatával bitorolja a felperes javára oltalom alatt álló lajstromszámú „T-Gallery” közösségi védjegyet. A védjegybitorlás abbahagyására kötelezte az alperest és eltiltotta a további jogsértéstől.

Feljogosította a felperest, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét az alperes költségén egy alkalommal közzétegye a című hetilapban fekete-fehér színben és legfeljebb 1/8 oldalterjedelemben. Az ezt meghaladó keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 381.000 Ft perköltséget.

A megállapított tényállás szerint a felperes a jogosultja a-i elsőbbségű lajstromszámú „T-Gallery” közösségi szóvédjegynek, amelynek oltalma a Nizzai Megállapodás 41. osztályában egyebek mellett az oktatás, nevelés, szórakoztatás, sport- és kulturális tevékenységek szervezése szolgáltatásokra terjed ki.

Az alperes napján regisztráltatta a „.....hu” domain nevet. Ezt a felperes 2006. novemberében észlelte, akkor a domain név alatt fényképek voltak láthatók, amelyek közül egyesek internetes linkként működve a és a hirdetéseihez vezettek (F/4-5). A felperes felszólítása nyomán az alperes minden tartalmat eltávolított a weblapról, de a domain név átruházására nem volt hajlandó.

Az elsőfokú bíróság az Európai Unió Tanácsa közösségi védjegyekről szóló 40/94/EK rendelete (a továbbiakban: KVR.) 9. cikk (1) bekezdésének b) pontja és (2) bekezdésének d) pontja alapján vizsgálta a közösségi védjegybitorlás törvényi tényállási elemeit.

Megállapította, hogy a felperes „T-Gallery” közösségi szóvédjegye és a „.....hu” alperesi domain név az összetéveszthetőségig hasonló, az egyetlen különbséget a „.hu” technikai azonosító jelenti, ami a védjegy és a domain elhatárolását nem biztosítja. Nem fogadta el az alperesnek a saját védjegyhasználatra vonatkozó védekezését, mert megállapította, hogy az alperes nem a saját védjegyét használta domain névként. Abban a „T GALLERY” szóelem nem kötőjellel szerepel és nem is ez a domináns eleme a védjegynek, mert az összehatásban a védjegyben még szereplő a stilizált „TG” ábrázolás méreténél és szembevető elhelyezésénél fogva azonos súllyal vehető figyelembe. Súlytalannak találta azt az alperesi védekezést is, hogy a szóelemek között technikai okokból volt kénytelen kötőjelet igénybe venni, mert, ha szünet nem is alkalmazható a domain nevekben, az alperesi védjegyre jellemző elemek számos más módon variálhatók.

A megjelöléssel és a védjeggyel érintett szolgáltatásokat is hasonlóknak találta. Rámutatott arra, hogy közjegyző által hitelesített másolatok igazolják, hogy a kifogásolt domain név alatt elérhető honlapon más képek mellett a és a nevével ellátott, linkelt képek voltak láthatók, amelynek létezését az alperes nem vitatta és elismerte, hogy e használat, reklámozási tevékenységnek minősül. A képeket és az információkat vizsgálva az elsőfokú bíróság megállapította, hogy azok a szóban forgó fürdő és szálloda szolgáltatásainak jellemzőiről adnak felvilágosítást az elérhetőség egyidejű megadásával, ekként a fogyasztó és a szolgáltatás kapcsolatának létrejöttét segítik elő. Ezért tévesnek találta azt az alperesi védekezést, hogy ez a reklámozás pusztán teszt jellegű volt. Kifejtette továbbá, hogy a védjegy árujegyzékében egyebek mellett szerepel a sport- és kulturális

tevékenységek szervezése is, mely szolgáltatásokhoz az alperes által reklámozott fürdő és wellness szolgáltatások hasonlóknak tekinthetők.

A használati cselekmények kapcsán először a domain név regisztráltatásának és fenntartásának a kérdés körében rámutatott, hogy konzekvens a tekintetben a bírói gyakorlat, hogy mindkét cselekmény önmagában is védjegyhasználati cselekményként értékelendő. Megjegyezte, hogy a regisztráltatás a domain név fenntartására irányuló intézkedés. A két cselekmény szükségszerű kapcsolatban áll egymással, így jogi értékelésük is azonos. Azt pedig, hogy a regisztráltatás gazdasági tevékenység körében valósult-e meg, a domain név későbbi használata alapján lehet megítélni.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a perbeli védjegyet az alperes gazdasági tevékenység körében használta domain névként. Nem osztotta azt az alperesi érvelést, hogy a regisztráltatás és a fenntartás csupán magáncélokat szolgált. E hivatkozás ellen hatónak értékelte azt a tényt is, hogy az alperes számos „t-[...]” formátumú domain nevet regisztráltatott, emiatt a magáncélú felhasználást életszerűtlennek találta, és a felperes védjegyére jellemző domain nevek tömeges regisztráltatását értékelhetőnek tartotta az alperes magatartásának, különösen annak gazdasági, üzleti motívumának a megítélésében.

Rámutatott arra is, hogy az alperes olyan domain nevet regisztráltatott, amely a védjeggyel összetéveszthető, ezért az internetes szolgáltatást kereső a sérelmezett domain nevet a védjegy jogosultjához kapcsolja és olyan szolgáltatást vár, amely az ő ellenőrzése alól kerül ki. A „.....hu” domain nevet beírva a fogyasztó okkal feltételezheti, hogy a felpereshez kapcsolódó honlapra jutott és azon bármit is talál, azt a felperes szolgáltatásaként értékeli. Így a domain név regisztráltatása és fenntartása a felperes és a fogyasztó üzleti alapú kapcsolatának létrejöttét szükségképpen érinti: gazdasági kihatással bír.

Mind a domain név felhasználásának, mind a domain névnek a fogyasztók szemszögéből történő értékelésével arra a következtetésre jutott, hogy regisztráltatása és fenntartása gazdasági tevékenység keretében történt, ezért alperes védjegybitorlást követett el e két magatartásával is, s minthogy a domain névről a mai napig nem mondott le, jogellenes cselekményei - a domain név használatának mellőzésétől függetlenül - folyamatosnak tekinthetők.

A jogsértések megállapítása mellett a KVR. 98. cikkének (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 27. §-ának (2) bekezdés a), b) és d) pontjai figyelembevételével rendelkezett a jogkövetkezményekről. A jogsértés abbahagyására kötelezte az alperest és eltiltotta a további jogsértéstől. Elutasította azonban azt a felperesi kérelmet, ami arra irányult, hogy három országos sajtótermékben való közzététellel nyújtson elégtételt az alperes, a jogsértés súlyával azt látta arányban állónak, ha az elégtételadás csupán a hetilapban jelenik meg.

A perköltség megfizetésére a pervesztes alperest kötelezte akként, hogy bár a felperes az ügyvédi munkadíjra vonatkozó megállapodást nem csatolt, de az elsőfokú bíróság, figyelemmel a hasonló pertárgyértékű, tényállású és bonyolultságú perekben megállapított perköltségekre is úgy találta arányosnak, ha az alperes által igazolt ügyvédi munkadíjjal megegyező összegben állapítja meg a felperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját.

Az ítélet ellen - a perköltségre is kiterjedően - az alperes fellebbezett. A másodfokú tárgyaláson pontosított kérelme szerint elsődlegesen az annak megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte, másodlagosan az alperesi magatartás jogsértő jellegét legfeljebb a 2006. november 16-28. közötti időszakban kérte megállapítani.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tisztázta kellően a perbeli tényállást, abból releváns tények hiányoznak. Nem vitatta, hogy a felperes jogosultja a védjegynek, valamint azt sem, hogy napján regisztráltatta a „.....hu” domain nevet, amelyen kezdetben kizárólag családi fotók voltak, majd 2006. nyarától teszt jelleggel egy internetes fotó galéria is, amit a hotelről és a fürdőről általa készített fotók felhasználásával állított össze. Hangsúlyozta azonban, hogy az internetes oldal továbbra is elsősorban a családi fotók bemutatására szolgált és azon gazdasági jellegű tevékenységet, azaz reklámozást csak azt követően végzett, hogy már saját védjeggyel rendelkezett. Megjegyezte, hogy szemben azzal, hogy ő igazolta, hogy 2006. március 8-tól saját védjeggyel rendelkezik, a felperes semmivel nem bizonyította, hogy 2006. november 16-a előtt az alperes jogsértést valósított volna meg. A felszólítást követően pedig - bár az abban foglaltakkal nem értett egyet - az oldalról minden tartalmat 2006. november 28-án eltávolított. Ezért álláspontja szerint legfeljebb e két időpont közötti alperesi magatartást lehetne vizsgálni, de az sem tekinthető jogsértőnek. Az alperes ugyanis reklámozási szolgáltatást végzett, ami beletartozik saját védjegyének oltalmi körébe és annak nincs jelentősége, hogy az a szolgáltatás, amit reklámoz, mit tartalmaz. Ez indokolatlan beavatkozás lenne, az alperesi védjegy használatának a korlátozása.

Kifejtette, hogy a regisztráció, mint bitorló magatartás nem lett volna megállapítható, mert a regisztráció időpontját (.....) a kereset, amely a védjegybitorlást 2006. november 16. (helyesen: 2005. november 16.) napjától kérte megállapítani, nem fedte le.

Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a KVR. 9. cikk (1) bekezdés b) pontja szerinti feltételek együttes fennálltát egyáltalán nem vizsgálta, holott a (2) bekezdés d) pontjának alkalmazására csak akkor van lehetőség, ha az együttes feltételek maradéktalanul megvalósulnak. Így az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vizsgálta a megjelölés és a védjegy azonosságát vagy hasonlóságát, a megjelölés és a védjegy árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások azonosságát vagy hasonlóságát, illetve összetéveszthetőségét.

Álláspontja szerint a „.....hu” domain név azért nem összetéveszthető a védjeggyel, mert az alperes által nyújtott reklámozási szolgáltatás eltér a felperesi védjegy

árjegyzékében megjelölt szolgáltatásoktól. Az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget annak, hogy az alperes által reklámozott szolgáltatások mit tartalmaznak.

Emellett azt is hangsúlyozta, hogy nem a védjegyéből alakította ki a domain nevet, hanem éppen fordítva, a magáncélra regisztrált és használt domain nevét kívánta 2006. nyarától üzleti célra hasznosítani és ennek jogi háttérét kívánta megalapozni a védjeggyel. A „.....hu” domain és a „T-GALLERY” védjegy szóelem olyan mértékben azonos, amilyen mértékben azt a Domain Regisztrációs Szabályzat egyáltalán lehetővé teszi. Megjegyezte, hogy a felperes által csatolt 2006. november 16-i kinyomtatott honlap oldal mellékletből is látható, hogy azon a kötőjel nélküli „T GALLERY” megjelölés is megtalálható.

A tevékenység gazdasági jellegének körében az ügy szempontjából döntő jelentőségűnek azt a tényt tekintette, hogy a domain nevet 2006. nyara előtt csak magáncélra használta és ezt az állítását, cáfoló bizonyítékot a felperes nem csatolt. A 2005. június 14-én történt regisztráció és 2006. november 15-e, az F/4. és 5. alatt csatolt honlap oldalak dátumát megelőző nap között, tehát azért sem követhetett el védjegybitorlást, mert nem gazdasági tevékenység körében valósult meg a megjelölés használat. Hozzátette, az a tény, hogy több domain névnek is jogosultja, nem bizonyítja, hogy a perbeli domain nevet gazdasági tevékenység körében regisztráltatta és használta.

A megítélt perköltség kapcsán rámutatott arra, hogy a felperes perköltséget nem igazolt. Elfogadhatatlannak találta, hogy a felperes javára azért ítélte meg 360.000 Ft ügyvédi munkadíjat az elsőfokú bíróság, mert az alperes az őt képviselő ügyvédi irodával ilyen összegű díjazásban állapodott meg. Az ügyvédi munka díja a megbízási szerződést kötő felek közötti alku tárgya és az ő egymás közötti viszonyára irányadó. Túl ezen az indokolási kötelezettség nem lehet általános jellegű, más perekre hivatkozó. Az ügy bonyolultságára vonatkozó indokolásnak, pedig némiképp ellentmond, hogy az elsőfokú eljárás alig egy óra alatt az első tárgyaláson lezárult.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A fellebbezéssel szemben azt hangsúlyozta, hogy már egyetlen fénykép reklámként történő közzététele is megalapozza a védjegybitorlást. A szolgáltatások hasonlósága körében úgy érvelt, hogy azokat a szolgáltatásokat kell összehasonlítani a védjegy árjegyzékébe tartozó szolgáltatásokkal, amelyekre az alperesi reklámozás megvalósult. Az alperes olyan „reklámozás” szolgáltatást végzett, amely a reklámozott szolgáltatások miatt téveszthető össze a felperes védjegyében szereplő szolgáltatásokkal.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem mulasztotta el az összetéveszthetőség vizsgálatát. Helyesen járt el akkor is, amikor a regisztráció jogszerűségét a későbbi használat fényében ítélte meg, és mivel a későbbi használatot jogellenesnek találta, a védjegybitorlást a regisztráció időpontjától kell megállapítani. A gazdasági

tevékenység fennállása kérdésében szintén helyes volt az elsőfokú döntés, hiszen ennek tényét a közjegyzői tanúsítvány igazolja.

A másodfokú tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a keresetlevélben a bitorlás kezdő időpontja elírás folytán lett 2005. november 16. napjában megjelölve, azonban, mivel utóbb a keresetet a regisztrációra is kiterjesztette, ezért a bitorlást a regisztráció időpontjától kell megállapítani.

A perköltségre vonatkozó fellebbezés kapcsán az volt az álláspontja, hogy perköltség mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatosan akár a bíróság előtt, akár azon kívül merül fel, beleértve a készkiadásokat és az ügyvédi munkadíjat is, ami nyilvánvalóan nemcsak a bírósági tárgyalás idejére jár. Az ügy bonyolultsága szintén nem feltétlenül azzal mérhető, hogy mennyi időt tölt a bíróság az ügy elbírálásával. Helyesnek tartotta az elsőfokú bíróság mérlegelését a munkaráfordítás és az ügy bonyolultsága körében.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett körben vizsgálta. A meghaladó keresetet elutasító rendelkezést, ami a és a című napilapokban való elégtételadásra vonatkozott, felperesi fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság nem érintette.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a másodfokú bíróság nagyjából egyetértett. Osztotta azt az álláspontját, hogy a „.....hu” domain név fenntartásával és használatával védjegybitorlást valósított meg az alperes, de a bitorlás kezdő időpontját érintően, továbbá a regisztráltatással megvalósult védjegybitorlás és a felperes javára megállapított perköltség kérdésében eltérő döntésre jutott a következők szerint.

A másodfokú bíróság a fellebbezés alapján elsődlegesen az ítélet döntően helytállóan megállapított tényállását látta szükségesnek kiegészíteni a peradatok alapján azzal, hogy a Magyar Szabadalmi Hivatal az alperes javára 2007. február 1-én kelt határozatávali elsőbbséggel lajstromozta alajstromszámú „TG T GALLERY” szó,- illetve betűelemeket tartalmazó színes ábrás védjegyet, amelynek oltalma a 35. osztályban a reklámozás, kereskedelmi ügyletek, kereskedelmi adminisztráció, irodai munkák, szolgáltatásokra terjed ki.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból a fellebbezés alappal hiányolta a tények rögzítését. Tévesen kifogásolta azonban, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta volna a törvényi tényállási elemek együttes fennállását vizsgálni.

A KVR. 9. cikkének (1) bekezdés b) pontja szerint a közösségi védjegyvoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít. A kizárólagos jogok alapján a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a közösségi védjeggyel

összetéveszthetnek a megjelölés és a közösségi védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint a megjelölés és a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások azonossága, vagy hasonlósága miatt.

Az idézett jogszabályhely szerint a közösségi védjegybitorlás esetén vizsgálandó törvényi tényállási elemek tehát a védjegyoltalom fennállása, a használati engedély megléte vagy hiánya, a megjelölés és a védjegy, valamint az érintett áruk vagy szolgáltatások hasonlósága, a használati cselekmény és annak gazdasági tevékenység körében történő megvalósulása.

A perben igazolást nyert, hogy a védjegy oltalom alatt áll, annak hatálya 2004. május 1. napjától, az Európai Unióhoz való csatlakozástól Magyarországra is kiterjed és jogosultja a felperes. Az is megállapítást nyert, hogy az alperes-én a „.....hu” domain nevet a maga javára regisztráltatta. Az alperes nem vitatta, hogy a domain névvel elérhető honlapot használta és azt sem állította, hogy engedéllyel rendelkezett volna a védjegy használatára a felperestől.

A törvényi tényállási elemek közül az alperes csupán az érintett szolgáltatások hasonlóságát, továbbá a használat gazdasági jellegét vitatta és e kérdésekre az elsőfokú bíróság megfelelően választ is adott.

Helyes indokok alapján állapította meg, hogy az alperesi domain név a „.hu” technikai azonosító kivételével írásában és kiejtésében is teljesen azonos a védjeggyel.

Helyesen állapította meg és fejtette ki azt is, hogy a védjegy árujegyzékében szereplő sport- és kulturális tevékenységek szervezése szolgáltatással védjegyjogilag hasonlónak tekinthető az alperes által reklámozott fürdő és wellness szolgáltatás. A hasonlóságot tehát nem az alperes által kifejtett reklámozási tevékenység, hanem azok a szolgáltatások alapítják meg, amire a reklám - akár, ha teszt jelleggel is - irányult. Helytálló volt az a felperesi érvelés, hogy a reklámozott szolgáltatások tartalma alapján áll fenn a védjegy árujegyzékében szereplő szolgáltatásokkal való ütközés.

Az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is állást foglalt, hogy az alperes által megvalósított reklámozási tevékenység gazdasági jellegű használatnak minősül, érvelését a másodfokú bíróság osztotta. Ténykérdés, hogy az alperes a honlapon tartalmat szolgáltatott, mert bizonyos fényképek linkként való használatával a és a szolgáltatásait reklámozta. A reklámozás pedig önmagában is gazdasági tevékenység.

Mindezek alapján, valamennyi törvényi tényállási elem vizsgálatával, a vitás elemek kellő értékelése alapján helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy az alperes megvalósította a felperes közösségi védjegyének a bitorlását.

A jogsértés alól nem jelent kimentést az, hogy az alperes saját védjeggyel rendelkezik, mert amint azt az elsőfokú ítélet is kifejtette, az alperes által használt domain név nem azonos védjegyének a szóelemével, mert abban a TG és T és GALLERY elemek szerepelnek, utóbbiak között kötőjel nem található. A jogellenes magatartás megállapíthatósága szempontjából közömbös volt az az alperesi védekezés, hogy nem a védjegyből alakította ki a domain nevet, hanem a magáncélra regisztrált domain nevet akarta védjegyvoltalommal is megerősíteni.

Abban azonban tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a sérelmezett használati cselekmények közül a regisztráltatással is megvalósultnak találta a védjegybitorlást és azt is hibásan állapította meg, hogy a jogsértés 2005. november 16. napjával kezdődött.

Az iratokhoz csatolt whois rekordból kitűnően a „.....hu” domain név regisztrációjára 2005. június 14-én került sor. A felperes keresetében azonban csak 2005. november 16-tól kérte a bitorlás megállapítását és ezt az időpontot akkor sem módosította, amikor keresetét a regisztrációval történő védjegybitorlás megállapítására is kiterjesztette.

A másodfokú eljárás során felperes úgy nyilatkozott, hogy a védjegybitorlás kereset szerinti kezdő időpontját azért nem módosítja, mert a jogsértést a regisztrálástól kezdődően kéri megállapítani. Ez a hivatkozása azonban nem volt elfogadható, mert a regisztrálásra az általa egyébként tévedésből megjelölt 2005. november 16-ai időpont előtt került sor. A kereseti kérelem keretein belül csak a 2005. november 16-át követő időszak volt vizsgálható, így az ezt megelőzően történt regisztrációt tekintetében - amellyel kapcsolatban a gazdasági jellegű használat egyébként nem is volt bizonyított - a jogsértést nem lehetett megállapítani, ebben a részében az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

Arra is alappal hivatkozott az alperesi fellebbezés, tagadva a korábban megvalósított gazdasági jellegű használatot, hogy a felperes csak 2006. november 16-tól bizonyította a jogsértést, mivel a jogsértő magatartás alátámasztására csatolt közjegyzői okirat a 2006. november 16-i állapotban mutatja az alperesi honlap tartalmát és igazolja a gazdasági jellegű használatot.

A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint a perben annak kell bizonyítania az állítását, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

Az alperes mindvégig tagadta, hogy 2005-től gazdasági jellegű használatot valósított volna meg. Azt állította, hogy korábban csak a családjáról készült fotók szerepeltek a honlapon és csak 2006. nyarán állapotodott meg a fürdő, illetőleg a szálloda vezetőivel abban, hogy egy fotó galériát készít róluk. Az alperes tagadásával szemben a felperes csupán a 2006. november 16-ai állapotot rögzítő közjegyzői okiratot csatolta, igazolva a gazdasági jellegű használat tényét, ami azonban az ezen időpont előtti használat bizonyítására nem fogadható el. A 2006.

november 16-át megelőző időszakra tehát, az alperes tagadására tekintettel, nem volt bizonyított az alperesi védjegyhasználat gazdasági jellege.

Ezért az elsőfokú bíróság a 2006. november 16-át megelőző időszakra tévesen állapította meg a védjegybitorlást, a másodfokú bíróság ebben a részében is megváltoztatta az elsőfokú ítéletet és elutasította a 2006. november 16. előtti időszakra vonatkozó bitorlás megállapítására irányuló keresetet is. Az elsőfokú bíróságnak a 2006. november 16-a óta folyamatosan fennálló, a domain név fenntartásával és ekként történő használatával kapcsolatos megállapítását azonban helyesnek találta a másodfokú bíróság. A magatartás befejezettségét állító másodfokú alperesi nyilatkozat az elsőfokú eljárás során előterjesztett bizonyítékokkal nem volt alátámasztott.

Végül az elsőfokú bíróság által a felperes javára megállapított perköltség összegével sem értett egyet a másodfokú bíróság.

A felperes sem az első, sem a másodfokú eljárásban nem csatolt az ügyvédi munkadíjra vonatkozó megállapodást. Az alperes helytállóan sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperes javára megítélt perköltség összegének megállapításánál az alperes és jogi képviselője közötti megállapodást vette figyelembe, hiszen az egy olyan kétoldalú megállapodás, ami csak a szerződő felek egymás közötti viszonyára irányadó. Osztható volt az az alperesi érvelés is, hogy a perköltséget minden egyes ügyben egyedileg kell megállapítani, nem lehet általánosítani, más perekre figyelemmel lenni. A másodfokú bíróság a felperes javára megállapított elsőfokú perköltség ennél fogva eltúlzottnak találta.

Ezért a másodfokú bíróság a felperes javára megítélt elsőfokú perköltség összegét leszállította, amelynek során figyelemmel volt arra is, hogy az alperes fellebbezése részben eredményre vezetett, így a pernyertesség-pervesztesség aránya is megváltozott. Az ekként megállapított elsőfokú részperköltség a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése alapján megállapítható, a kifejtett ügyvédi munkával arányban álló, áfa nélküli 30.000 Ft ügyvédi munkadíjból és a lerótt kereseti illetékből áll.

A kifejtettek szerint a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A felperes másodfokú perköltsége a fent hivatkozott IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján volt megállapítható, míg az alperes a jogi képviselőjével kötött megállapodással igazolta a perköltségét, továbbá leróta a fellebbezési illetéket is. A pernyertesség-pervesztesség arányára és az előlegezett költségekre figyelemmel a másodfokú bíróság a felperest kötelezte a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján másodfokú részperköltség alperes javára történő megfizetésére.

Budapest, 2008. október 21.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Fülöp Györgyi Mária s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: